

18

กลางดึกคืนนี้การมาถึงของคนผู้นั้นที่ประตูเมืองทึศได้ไม่ได้ดึงดูด
ความสนใจของผู้ใด เหล่าขุนนางต่างคิดไปว่าคนผู้นั้นยังอยู่ทางตะวันตก
เฉียงใต้

เขาเป็นเหมือนน้ำหยดหนึ่งหล่นลงไปทะเล เลือนหายไปอย่าง
ไร้ร่องรอย

ตอนเย็นของสามวันให้หลัง หลี่หยวนกู่มาถึงห้องซังลับของอุทยาน
ตะวันตก เปิดกลอนประตูออกแล้วเข้าไปข้างใน เห็นที่มูมนั่งปรากฏ
แสงตะเกียงขนาดเท่าเมล็ดถั่ว น้ำหมึกกับพู่กันที่วางบนกระดานไม้ได้
ขยับสักนิดเดียว มองไม่เห็นอักษรสักตัว เผยไขวอันปิดตาลง นั่งขัดสมาธิ
อยู่บนพื้น เสื้อผ้าบนร่างสวมใส่เรียบง่าย ปราศจากรอยยับย่น นอกจากนี้
ใบหน้าที่ซีดเซียวลงเล็กน้อยแล้วก็ไม่ได้ดูต่างไปจากปกติแต่อย่างใด

เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของหลี่หยวนกู่ เขาก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ดวงตา

ใสกระจางเหมือนดั่งวันวาน

เขาผงกศีรษะให้หลี่หยวนกู่ย

หลี่หยวนกู่ยมองเขา สภาพอารมณ์สลับซับซ้อนขณะเอ่ยเสียงต่ำ "ได้เท่าเผยแพร่ ความไว้วางพระทัยและความสำคัญที่ฝ่าบาททรงมีต่อท่าน ในหลายปีมานี้ ท่านน่าจะรับรู้ดี เป็นผู้อื่นก็แล้วไปเถอะ หนี่กลับเป็นท่าน ที่พระองค์ทรงทราบว่ามิใช่เป็นอื่น จะให้ทรงทนได้อย่างไร สามวันมานี้ ฝ่าบาทเองก็บรรทมไม่หลับสักคืนเดียว ท่านทำความผิดครั้งใหญ่เช่นนี้ ฝ่าบาทยังทรงผ่อนปรนให้ท่าน เหตุใดท่านต้องต่อต้านพระองค์ถึงที่สุดด้วย แค่พูดออกมา แสดงความภักดี เรื่องมันก็ผ่านไปแล้ว หรือได้เท่าเผยแพร่ จะไม่สนใจความเป็นตายของสกุลเงินเลยจริงๆ"

เผยแพร่อันยืมน้อยๆ "ความผิดของข้า ข้าขอรับผิดชอบเอง ข้าเชื่อว่าฝ่าบาทจะไม่ทรงพาลโทษไปถึงผู้บริสุทธิ์"

หลี่หยวนกู่ยมองเขาสักพักก่อนส่ายหน้า แล้วกลับตัวเดินออกไป จากห้องข้างลับ

เซี่ยวเฉียไม่ได้นอนหลับสนิทมาหลายคืน สีหน้าในยามนี้จึงดูหม่นหมอง ในดวงตาเต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอย หลังฟังที่หลี่หยวนกู่ยกลับมารายงาน ใบหน้าก็เผยโทสะ "เขาคิดว่าเราจะไม่ลงมือกับสกุลเงินจริงๆ หรือไร?"

หลี่หยวนกู่ยรีบเอ่ย "ฝ่าบาทโปรดตรองดูก่อน โปรดปล่อยให้ได้เท่าเผยแพร่ ได้มีเวลาพิจารณามากกว่านี้ กระหม่อมเองก็จะกลับไปเกลี้ยกล่อมอีกครั้งพะยะค่ะ"

เซียวเลียกัดฟันเอ่ย "เราพูดออกมาแล้วก็ไม่มีทางคืนคำ! นำคนไปขังไว้ในคุกก่อน เราจะรอดูว่าเขายอมพูดหรือไม่!"

หลี่หยวนกู่เตรียมจะเกลี้ยกล่อมต่อ เซียวเลียกั้ตีหน้าเคร่งยิ่งขึ้นแล้ว "เจ้าไม่ต้องพูดอะไรอีก ให้ไปถ่ายถอดคำสั่งเราทันที บอกให้ทำตามกฎระเบียบ ห้ามละเลย"

ในตอนนั้นเองที่ด้านนอกพลันมีเสียงฝีเท้าเร่งรีบของชั้นที่ดังมา คล้ายมีเรื่องด่วนกะทันหัน หลี่หยวนกู่รีบกลับตัวเดินออกไป เห็นบุตรบุญธรรมอีกคนของตนเองเดินมาด้วยสีหน้าดีใจ เมื่ออีกฝ่ายเห็นเขาก็คุกเข่าลงเอ่ยรายงานทันที "ท่านพ่อบุญธรรม เรื่องมงคลยิ่งขอรับ! นิमितสวรรค์อันดี! นิमितสวรรค์อันดี!"

เมื่อครั้งเดือนก่อนหน้า สกุลเงินแห่งเฉียนโจวทำการซ่อมบำรุงคู่อู่อือวี่ ตอนที่กำลังขุดทรายทะเลซึ่งทับถมมาหลายปีจนทำให้ปากทางเข้าคู่อู่อือวี่ตื้นเขินมากขึ้นเรื่อยๆ นั้น ภายใต้งองโคลนและดินทรายพวกเขาได้ขุดตราประทับทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสอันหนึ่งขึ้นมาได้ หลังล้างจนสะอาดแล้ว พบว่าด้านบนตราประทับหยกมีตัวอักษรว่า 'รับโองการสวรรค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน' สลักเอาไว้ ในเวลานั้นได้ดึงดูดสายตาผู้คนจำนวนมากมารุมดู พร้อมทั้งคุ้มกันนำไปส่งยังที่ว่าการด้วยกัน คนของที่ว่าการเมืองเฉียนโจวจดจำได้ว่าตราประทับอันนี้น่าจะเป็นตราหยกแผ่นดินที่สูญหายไปก่อนหน้านี้ และหายไปตลอดช่วงยุคสมัยของซุนอันอ่อง บัดนี้กลับมาปรากฏอีกครั้ง จึงใช้ผ้าแดงห่อเอาไว้เก็บใส่ในกล่องผ้าแพรทันที จากนั้นพาคนสกุลเงินกับผู้อาวุโสของเมืองที่ชาวเฉียนโจวเสนอมันขึ้นมาไปยังที่ว่าการมณฑลผู้เจี้ยน คนทั้งคณะดีซึ้งร้องป่าว เกาไห่วหยวนดีใจ

แทบเสียดสี คู้มกันตรรกะยกแผ่นดินออกเดินทางมาด้วยตนเองทั้งวันทั้งคืน เมื่อครู่นี้เพิ่งมาถึงเมืองหลวง แต่เพราะไม่มีคำสั่งจึงไม่กล้าบุกเข้าเมืองมา ในเวลานี้คนทั้งคณะกำลังรอถวายตราหยกแผ่นดินกันอยู่ที่ด้านนอกเมือง

ชั้นที่น้อยรายงานเสร็จก็ยิ้มกว้าง มองไปที่หลี่หยวนกู่ย เห็นแวตเขา สว่างวาบ ท่าทางดีใจ เพียงแต่ว่ายังไม่ทันยิ้มออกมา สีหน้ายินดีก็พลันแข็งค้าง คล้ายนึกอะไรที่เลวร้ายขึ้นมาได้ ชั้นที่น้อยอดสงสัยไม่ได้ เอ่ยถามเสียงเบา "ท่านพ่อบุญธรรมเป็นอะไรไปหรือขอรับ"

หลี่หยวนกู่ยถึงได้สติกลับมา บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มอีกครั้ง ผงกศีรษะเอ่ย "ข่าวดี เจ้ารออยู่ที่นี่ก่อน ข้าจะไปรายงานฝ่าบาททันที"

ทันทีที่หลี่หยวนกู่ยหันหลังกลับ รอยยิ้มบนใบหน้าเขาก็มลายไปอีกครั้ง ตราหยกแผ่นดินที่สูญหายไปหลายปีกลับมาปรากฏ คนท้องถิ่น นำมาถวายในฐานะเป็นของมงคล หมายความว่าฝ่าบาทของค้ปัจจุบันเป็น โอรสสวรรค์ตัวจริง นี่เป็นลิขิตสวรรค์ เดิมเป็นเรื่องที่ตีมากเรื่องหนึ่ง แต่มาพบเจอในเวลาเช่นนี้พอดี ข้ายังบังเอิญพบที่คู่ต่อเรือของสกุลเงิน แห่งเวเวียนโจว ความบังเอิญเช่นนี้ เหตุผลที่ซ่อนอยู่หลี่หยวนกู่ยจะไม่เข้าใจได้อย่างไร

นี่ไม่ถึงว่าเผยไยวอันจะพิจารณาถึงขั้นนี้เอาไว้แล้ว การเตรียมการ เช่นนี้ประหนึ่งเนตรสวรรค์ในกระดานหมากล้อม วางมากทีเดียวลงไปก็ ปิดกั้นเส้นทางของฮ่องเต้ได้ทั้งหมด ความละเอียดรอบคอบนี้ไม่ใช่สิ่งที่ คนทั่วไปจะเทียบได้จริงๆ เรียกได้ว่าวางแผนได้อย่างไร้ช่องโหว่

แต่เรื่องนี้ก็บอกถึงเรื่องหนึ่งได้พอดีว่าในตอนที่เขาทำเรื่องนั้นก็ได้ เตรียมการรอบด้านเอาไว้หมดแล้ว รวมถึงวางแผนทางรอดให้กับคน

รอบกายแล้วเช่นเดียวกัน ส่วนตนเองก็เต็มใจรับโทษะของฮ่องเต้โดยไม่คิดเปลี่ยนความตั้งใจ ถึงขั้นเต็มใจเอาชีวิตมาแลกเพื่อปกป้องเด็กหนุ่มผู้นั้น

การตัดสินใจของเฉียวอ๋วนในเรื่องนี้ยืนกรานมากเพียงใด เพลิงโทษะที่จะตามมาของฮ่องเต้ก็พุ่งสูงมากเพียงนั้น

หลี่หยวนกู่ตระหนักดีถึงจุดนี้ ดังนั้นจึงยังไม่อาจจินตนาการได้ว่าหากในเวลานี้ตนเองกราบทูลขาวนี่ขึ้นไป เพลิงโทษะของฮ่องเต้จะนำหาวดกัวเพียงใด

เขาคดข่มความไม่สบายใจที่ทะเลาะออกมา ก้าวเข้าไปข้างในใคร่ครวญคำพูดก่อนเอ่ยขาวที่เพิ่งได้ยินมาเมื่อครู่อย่างระมัดระวัง

ช่วงสองสามวันมานี้ การประชุมเช้า ราชกิจ ขุนนางขอเข้าเฝ้าตรวจฎีกา เรื่องทั้งภายในและนอกราชสำนักไม่ได้ลดน้อยไปแม้แต่เรื่องเดียว ทางด้านเชียวเลี้ยกลับไม่ได้ราบรื่นเหมือนแต่ก่อน จวบจนเวลานี้ กองฎีกาบนโต๊ะได้วางทับถมกันมาแล้วหลายวันอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ตอนที่หลี่หยวนกู่เข้าไปรายงาน เดิมฮ่องเต้กำลังก้มหน้าลงตรวจฎีกา ตรวจไปพลงฟังเขาพูดไปพลง เมื่อได้ยินว่าสกุลเงินชุดพบตราหยกแผ่นดินเพราะซ่อมบำรุงอยู่ต่อเรือ ราษฎรชาวเฉวียนโจวเห็นเป็นนิมิตสวรรค์อันดี เกาไหวหยวนรีบเดินทางทั้งวันทั้งคืนมาส่งมอบ สีหน้าก็แข็งค้างไปทันใด มือข้างที่ถือพู่กันก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศไม่ขยับเขยื้อน

เชียวเลี้ยเงยหน้าขึ้นช้าๆ ดวงตาจ้องเขม็งไปข้างหน้า รวากับว่าที่ตรงนั้นมีผู้ใดยืนอยู่ มือข้างนั้นที่ถือพู่กันเองก็เริ่มสั่นเทาขึ้นมา

น้ำหมีกหยดหนึ่งไหลมารวมกันที่ปลายพู่กันช้าๆ มือข้างนั้นของ

ฮ่องเต้ที่สิ้นเทาไม่หยุดทำให้น้ำหมึกหยดลงมากระทบหน้า เปรอะลงบนฎีกา
ได้พู่กัน

"ฝ่าบาท!"

แม้จะไม่ได้เห็นการบันดาลโทสะอย่างที่นึกกังวล แต่สภาพในตอนนี่
ของฮ่องเต้ก็ชวนให้คนตกใจไม่น้อยจริงๆ

หลี่หยวนกั๋วเห็นใบหน้าพระองค์ค่อยๆ ซีดขาว จึงร้องเรียกออกมา
คำหนึ่ง

ปาของเสี้ยวเลียขยับไหว่น้อยๆ ปิดตาลง พู่กันในมือเอียงข้างไปซ้ายๆ
ก่อนสิ้นหลุดจากชอกนิ้ว

"ฝ่าบาทโปรดระวังพระวรกายด้วยพะยะค่ะ!" หลี่หยวนกั๋วรีบเข้าไป
ประคองพระองค์

เสี้ยวเลียปิดตาลง ใช้มือค้ำหน้าผาก ผ่านไปสักพักใหญ่ยังคง
ไม่ขยับ

"หากฝ่าบาททรงรู้สึกไม่สู้ดี กระท่อมจะไปเรียกหมอหลวงมาทันที
พะยะค่ะ!" หลี่หยวนกั๋วเงยหน้าขึ้น เตรียมจะเรียกข้ารับใช้เข้ามา

"ไม่ต้องแล้ว" เสี้ยวเลียลืมตาขึ้นช้าๆ น้ำเสียงแหบพร่าไปเล็กน้อย
"เราไม่เป็นอะไร..."

พระองค์กล่าวออกมาอีกคำก่อนนั่งลง ใบหน้าซีดขาว แหวดดำดำหม่น
นิ่งซึ้ง

หลี่หยวนกั๋วติดตามข้างกายพระองค์มาหลายสิบปี ถึงแม้จะเป็น
ในตอนที่ถูกเทียบสีฮ่องเต้กับขุนอันอ่องกุดตันอย่างที่สุด ก็ยังไม่เคยเห็น
พระองค์แสดงท่าทีเหน้อยล้าเพียงนี้ออกมา พอได้เห็นก็ตื่นตระหนก

ไม่น้อย ทั้งยังเป็นกังวลอย่างยิ่ง

"ฝ่าบาท..."

"พวกเกาเหวห่วนทางนั้น เจ้าช่วยไปดูแทนเราเถอะ พาเข้าพักให้เรียบร้อยก่อน เราเริ่มเหนื่อย จะไปพักก่อนแล้ว...ฎีกาเหล่านี้เอาไว้พุงนี้ค่อยดู..."

สุดท้ายเขี้ยวเลียเอ่ยพึมพำออกมา ก่อนลุกขึ้นยืนซ่าๆ เดินออกไปด้วยฝีเท้าหนักอึ้งเล็กน้อย

ในการประชุมเช้าวันรุ่งขึ้น ขุนนางทุกคนต่างทราบข่าวเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่นานนี้ ตราหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏขึ้นอีกครั้งที่เจวียนโจวที่บังเอิญก็คือยังพบในคู่อู่อวี่ที่บ้านเดิมของภรรยาเผยไย่วันเป็นเจ้าของด้วย ผู้ว่าการมณฑลรีบคุมกันตราหยกแผ่นดินเดินทางทั้งวันทั้งคืนจนมาถึงเมืองหลวงเมื่อวานนี้ ยามเช้าตีสองร้องประกาศ เมื่อราษฎรได้ยินข่าวต่างแย่งกันออกมาต้อนรับ

ราษฎรปีติยินดีพากันแซ่ซ้องเยินยอพระเกียรติของฮ่องเต้

ฮ่องเต้ประทับอยู่บนบัลลังก์มังกร ทรงสั่งการให้เสนาบดีกรมพิธีการจัดเตรียมเรื่องรับตรา สุดท้ายตราหยกแผ่นดินถูกวางไว้บนถาดทองคำผ่านมือขุนนางนับร้อยที่คุกเข่าทยอยกันส่งต่อ ถวายมาถึงตรงหน้าบัลลังก์ของฮ่องเต้ในที่สุด

ฮ่องเต้สีหน้าเคร่งขรึม รับตราหยกแผ่นดินมาประทับลงบนหนังสือโองการบูชาฟ้าที่สำนักราชบัณฑิตรีบเร่งทำออกมา มองเห็นตราประทับสีแดง ด้านบนมีอักษรคำว่า 'รับโองการสวรรค์ ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน'

เด่นชัด แต่ละตัวอักษรแยกกันชัดเจน ไม่มีขุนนางผู้ใดไม่ตื่นตื่น ต่าง
คุกเข่าลงคำนับโดยพร้อมเพรียงกัน พร้อมเปล่งเสียงเรียกดังก้อง "ฝ่าบาท"

ฮ่องเต้ทรงแยมพระโอรสผู้ พระราชทานของรางวัลให้กับทุกคนที่มี
ความดีความชอบในเรื่องนี้ตั้งแต่ขุนนางของมณฑลผู้เจี้ยนรวมไปถึง
คนสกุลเงิน จากนั้นประกาศจัดงานเลี้ยงเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง ขุนนาง
ทุกคนขอบคุณพระเมตตา ในคืนนั้นหลังงานเลี้ยงสิ้นสุด เมื่อยกเรื่อง
ความดีความชอบในครั้งนี้ของสกุลเงินขึ้นมาพูดก็ยากจะไม่คิดโยงต่อไป
ถึงเผยไยวอัน

ตราหยกแผ่นดินอันนี้ในอดีตได้หายสาบสูญไปพร้อมกับการสวรรคต
ของฮ่องเต้ผู้น้อย ช่วงที่ซุ่นอันฮ่องครองราชย์เป็นเวลาหลายปี แม้จะลอบ
ออกค้นหาไปทั่วแต่ก็ไม่พบเบาะแสแต่อย่างใด ในช่วงหลายปีนี้ขุนนาง
จำนวนไม่น้อยต่างเชื่อว่าตราหยกแผ่นดินอันนี้น่าจะถูกฮ่องเต้ผู้น้อย
นำติดตัวไปด้วย ทว่าบัดนี้ตราหยกแผ่นดินกลับมาปรากฏอีกครั้ง ด้วยวิถี
ดังนิมิตสวรรคตอันดี ถวายต่อพระพักตร์ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันอย่างยิ่งใหญ่
ย่อมเป็นการช่วยฮ่องเต้ป่าวประกาศแก่ใต้หล้าให้เห็นถึงการเป็นฮ่องเต้
ตัวจริง เป็นลิขิตสวรรคต เรียกได้ว่าความดีความชอบไม่เบา เวลาที่พูดคุยกัน
ลับหลังไม่มีผู้ใดไม่โอ้อวดในความโชคดีของเผยไยวอัน แม้คนจะอยู่ไกล
ถึงตะวันตกเฉียงใต้ หนนี้กลับยังคงได้หน้าครั้งใหญ่ต่อหน้าฮ่องเต้ รอเขา
กลับมาจากทางตะวันตกเฉียงใต้เมื่อไร ความดีความชอบย่อมยิ่งเพิ่มพูน
ยังไม่ว่าจะได้รับการแต่งตั้งอย่างไร

ยามดึก งานเลี้ยงในวังสิ้นสุดลง เชียวเหลียวกลับตำหนัก ฝึให้ชววนเซ
เล็กน้อย น่าจะเพราะดื่มสุรามากไป หลังนอนลงไปก็หลับตาลง หลับสนิท

ไปทันที

คืนนี้ฮ้อยแต่ไม่ได้เรียกสนมชทายาคนใดมาปรนนิบัติ ความจริงนับตั้งแต่สนมชทายาเหล่านั้นเข้าวังมา พระองค์ก็เรียกหาน้อยครั้งยิ่ง และนับตั้งแต่ปลดรัชทายาทไปก็ไม่เคยเรียกหาอีกสักครั้งเดียว

ในใจหลี่หยวนกู่ยกกระจ่างชัดดีเกี่ยวกับเรื่องนี้ และเพราะระยะนี้พระองค์มีเรื่องอัดอั้นตันใจ ข้าวันนี้ยังเมามาย ด้วยไม่วางใจจึงอยู่ยืนเฝ้าด้วยตนเอง

จวบจนกลางดึกสงัด แว่วเสียงตีฆ้องยามจื่อมาจากหอกลอง หลี่หยวนกู่เริ่มมวงงุนแล้ว เห็นพระองค์คล้ายหลับสนิทจึงลุกขึ้นยืนทุบเอว กำลังเตรียมถอยออกจากตำหนักพลันได้ยินเสียงละเมอดังมาจากพระแท่นบรรทม

"อาจิง...อาจิง..."

หลี่หยวนกู่ตกใจรีบหันไปมองทางประตูตำหนักบรรทมหนหนึ่ง เห็นชั้นที่น้อยเฝ้าเวรทั้งสองกำลังพึงข้างเสาสัปหงกอยู่ตรงมุมด้านนอกตำหนักที่ห่างออกไป เขาถึงได้โล่งอก รีบเดินไปข้างพระแท่นบรรทมพร้อมส่งเสียงเรียกเบาๆ "ฝ่าบาท"

เขี้ยวเลียลิ้มตาขึ้น แหวตาว่างเปล่าไปสักพัก จากนั้นลุกขึ้นนั่งซ้าๆ ใจลอยไปครู่หนึ่งจึงถามเสียงเบา "ยามใดแล้ว"

"ทูลฝ่าบาท เข้ายามจื่อมาสักพัก ฝ่าบาททรงกระหายหรือไม่ กระหม่อมรินน้ำมาให้พระองค์นะพะยะคะ"

เขี้ยวเลียรับน้ำมาดื่มลงไปรวดเดียว จากนั้นนอนลงไปไม่ได้พลิกตัวอีก

หลี่หยวนกู่ยเฝ้าอยู่ข้างๆ ลักพัก เห็นแผ่นหลังฮ่องเต้หนึ่งไม่ไหวติง จึงคิดว่าพระองค์หลับไปอีกครั้งแล้ว จึงเดินย่องเตรียมจากไป พลันได้ยินเสียงท่อมหนักดังมาจากด้านหลัง "เราอยากไปวัดชื่อเอน"

หากคืนนี้เดินทางออกไปจริงๆ ก็จะเป็นครั้งที่สามตั้งแต่เข้าเมืองหลวงมาที่ฮ่องเต้เสด็จไปเยือนยังวัดชื่อเอนกลางดึก หลี่หยวนกู่ยจึงไปเล็กน้อยก่อนมารับเสด็จเบา

ตอนที่เผยโยวอันมาถึงวัดชื่อเอน ยามโหว่เพิ่งผ่านพ้น เป็นช่วงเวลาที่มีดมิดที่สุดในยามราตรีอันยาวนานพอดี

รอบด้านเงียบสงัด

เขาหยุดยืนอยู่หน้าประตูเรือนแห่งนั้น สายตามองไปที่หลี่หยวนกู่ยอย่างไม่เข้าใจ

"ได้ทำเผย เข้ามาทำอะไรรับ ฝ่าบาททรงรอท่านอยู่"

หลี่หยวนกู่ยค้อมตัวให้เขา จากนั้นก้าวถอยไปเล็กน้อย

เผยโยวอันลังเลเล็กน้อย เขากดข่มความรู้สึกแปลกประหลาดที่ทะลักขึ้นมา แล้วผลักประตูที่งับปิดอยู่เข้าไปข้างใน

ข้างในลานเรือนกลับไม่มีผู้ใด ภายในห้องที่เขาเคยสนทนากับฮ่องเต้ในคืนนั้นมีแสงตะเกียงสลัวเล็ดลอดออกมา

เขาเดินไปทางแสงตะเกียง ผลักประตูเปิดออก เห็นบนโต๊ะวางป้ายวิญญาณป้ายหนึ่งเอาไว้ กระดาษรูปที่อยู่ด้านหน้าปักรูปหนึ่งดอก ค้วนรูปลอยเอื่อยขึ้นมา พระองค์หันหลังให้กับประตู ท่าทางคล้ายจะจับจ้องป้ายวิญญาณป้ายนั้นอย่างเหม่อลอยอยู่นานแล้ว

เผยไยวอันคุกเข่าค้ำบไปทางแผ่นหลังนั้น เขียวเลี้ยวหันกลับมาซ้ำๆ
สั่งให้เขาลุกขึ้น จากนั้นก็มองเขาอยู่นานโดยไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น

สีหน้าเขียวเลี้ยวหม่นหมอง ในดวงตาแฝงเส้นเลือดฝอยหลังเมฆสุภา
บางส่วน ทว่าแววตายังคงลุ่มลึก เมื่อจ้องมองเขานิ่งเช่นนั้น เส้นสาย
องคภาพพทั้งห้าที่เดิมที่แข็งกระด้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนขึ้นมา

ความรู้สึกละเอียดแปร่งในใจเผยไยวอันยิ่งรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม
เขามองไปยังป้ายวิญญาณบนโต๊ะคราหนึ่ง เห็นว่าชื่อที่อยู่ตรงนั้น
ไม่ใช่นามพระราชทานที่เขียนชื่อองค์พระราชทานให้หลังท่านอาหุญ
ตนเองเสียชีวิต แต่เป็น 'ป้ายวิญญาณของผู้ตายสกุลเผยนามเหวินจิง'
อันแสนจะريبง่ายก็อดอึ้งงันไปไม่ได้ ลังเลเล็กน้อยจึงเอ่ย "ไม่ทราบว่
ฝ่าบาททรงเรียกตัวขุนนางต้องโทษอย่างกระหม่อมมาที่นี้กลางดึก
ด้วยเรื่องอันใดหรือพะยะคะ"

เขียวเลี้ยวหันหน้าไปมองป้ายวิญญาณก่อนเอ่ย "ไยวอัน เจ้ามานี้
มาค้ำบมารดาผู้ให้กำเนิดเจ้าเสียสิ"

เผยไยวอันสีหน้าแข็งค้ำบไปทันใด สายตาละจากป้ายวิญญาณ
มาที่เขียวเลี้ยว แล้วสลับจากเขียวเลี้ยวกลับไปป้ายวิญญาณอีกครั้ง
"ฝ่าบาท ในเมื่อกระหม่อมมาที่นี้ทั้งยังได้พบป้ายวิญญาณของท่านอาหุญ
การแสดงความเคารพยอมเป็นหน้าที่ เพียงแต่ฝ่าบาทตรัสเช่นนั้นช่าง
ชวนให้คนงุนงงจริงๆ กระหม่อมไม่เข้าใจว่าฝ่าบาททรงหมายความว่าอะไร
พะยะคะ"

"ไยวอัน เจ้าไม่ใช่บุตรชายของเว่ยกั้วกง ความจริงเว่ยกั้วกงเป็น
ท่านลุงเจ้า เราต่างหากถึงจะเป็นบิดาที่แท้จริงของเจ้า!" เขียวเลี้ยวเอ่ยเน้นย้ำ

ทีละคำๆ

แววตาเผยไยวอันหนึ่งไปทันควัน

"ไยวอัน เดิมทีเรื่องนี้เราไม่คิดจะบอกให้เจ้ารับรู้ไปตลอดชีวิต เพียงแต่ บัดนี้สถานการณ์ต่างออกไป เราใคร่ครวญแล้ว คิดว่าให้เจ้ารู้ไว้จะดีกว่า ป้องกันไม่ให้ความเข้าใจผิดระหว่างพวกเราพอลูกเพิ่มมากขึ้นจนยาก จะแก้ไข ดังนั้นคืนนี้จึงเรียกเจ้ามาที่นี่..." เซียวเลียเอ่ยอย่างชัดเจน "มารดา เจ้าคือเหวินจิง บิดาเจ้าคือเรา เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงแท้แน่นอน เจ้าจะต้อง เชื่อเรา"

เซียวเลียกล่าวจบ ภายในห้องก็ตกลงสู่ความเงียบสงัด

ผ่านไปนานเผยไยวอันเอาแต่มองไปที่คนตรงหน้า ร่างกายไม่ไหวติง แล้วก็ไม่มีพูดอะไรสักคำ

"เกรงว่าฝ่าบาทจะทรงเมาสุรามิสร้าง กระทบอมขอลุลลา" เขาเอ่ย ขึ้นมากะทันหัน ริมฝีปากมึนแน่น จากนั้นจึงหันหน้ากลับตัวก้าวยาวๆ เตรียมจากไป

เซียวเลียก้าวพรวดมาข้างหน้า ดันประตูเอาไว้

"ไยวอัน! เจ้าฟังเรา เรากับมารดาเจ้าเป็นสหายวัยเด็ก เรื่องนี้ หนกอนตอนที่ได้พบเจ้าที่นี่เราเองก็เคยเล่าให้ฟังแล้ว นางอ่อนหวาน สง่างาม โดดเด่นทั้งรูปโฉมและความสามารถ เราชักนางอย่างลึกซึ้ง เคยสาบานกับตนเองว่าหากชาตินี้โชคดีได้แต่งงานเป็นภรรยา ชีวิตนี้ จะมีเพียงนางคนเดียว ในปีนั้นเราอายุสิบเจ็ด นางเองก็ผ่านพิธีปักปันแล้ว เรากำลังจะไปสู่ขอนางกับเสด็จพ่อ บังเอิญเจอเรื่องชาวฮุนบูกรุกมายัง นอกด่าน ในปีนั้นเรายังเป็นชายหนุ่มเลือดร้อน คิดอยากสร้างความดี

ความชอบ คิดว่าค่อยกลับมาสู่ขออีกทีก็ไม่สาย จึงขอออกไปสู่ศึกที่นอกด่านกับแม่ทัพอาวุธโสทุกุลเผย ในตอนนั้นเว่ยกั้วเองก็อยู่ในกองทัพร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเรา เป็นสหายร่วมรบกัน มิตรภาพตั้งพื้นองคิกนั้นยากลำบากยิ่ง เพื่อแย่งชิงเหอเท่า ชาวหูถึงกับเคลือบทัพสามแสนนาย ทุ่มอย่างสุดกำลัง ผู้ศึกติดพันมาหนึ่งปีกว่า และเพราะว่ามีหิมะตกหนัก เสี่ยงชาวหูขาดแคลน ทัพชาวหูถึงได้ล่าถอยกลับไป ตอนนั้นเราอยู่ที่นอกด่าน พลันได้ยินข่าวว่าเสด็จพ่อประจวบพรหมพัก พระเชษฐาของเรา รัชทายาทได้สู่ขอนางกับเสด็จพ่อแล้ว เสด็จพ่อตัดสินพระทัยพระราชทานสมรสให้เข้ากับมารดาเจ้า บางทีเสด็จพ่อก็คงรู้ว่าพระองค์ทรงเหลือเวลาอีกไม่นาน เมื่อพิจารณาว่าแผ่นดินไม่อาจขาดมารดา หลังพระราชทานสมรสได้ไม่นาน รัชทายาทก็ทรงอภิเษกสมรส ตอนที่เรารับกลับไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น นางก็กลายเป็นภรรยาผู้อื่นไปแล้ว เสด็จพ่อเองก็สวรรคต ก่อนจากไปทรงแต่งตั้งเราเป็นอวิ้นจ้ออง เตரியการอภิเษกสมรสให้เรากับบุตรสาวชนเผ่าใหญ่..."

เซียวเลี้ยวหยุดเอ่ยลง สีหน้าหม่นหมอง สายตาดตกลงบนป้ายวิญญาณบนโต๊ะ

แสงตะเกียงสลัว ควันธูปลอยเป็นเกลียวขึ้นไปข้างบนซำๆ รวมเป็นไอหมอกขาวเกี่ยวกระหวัดอยู่ด้านหน้าป้ายวิญญาณ ก่อนสลายหายไปซำๆ

"เสด็จพ่อสวรรคตได้ไม่นาน เราก็ต้องย้ายไปอยู่วิ้นหนาน นับจากนั้นไม่เคยได้พบหน้ามารดาเจ้าอีก เดิมคิดว่าชาตินี้จะไม่ได้พบกันอีกแล้ว ภายหลังกลับได้ยินเรื่องโรคระบาดที่เมืองหลวง มารดาเจ้าเองก็โชคร้าย

ติดโรคเช่นกัน ถูกส่งมารักษาตัวตามลำพังที่นี่ ชีวิตตกอยู่ในอันตราย เมื่อเราไต่ยีนขาวก็ร้อนใจประดู่ไฟเผา เอายาท้องถิ่นจากอวิ้นนาน มาถึงที่นี่อย่างลับๆ และแอบอยู่เคียงข้างนางนานหลายเดือน หลังนางหายดีแล้วเราไม่อาจไม่จากไป ทว่ากลับไม่คาดคิดสักนิดว่าภายหลังนางจะคลอດเจ้าออกมา..."

เซียวเลี้ยวผ่านลมหายใจออกมายาวๆ มองไปยังเผยโยวอันที่มีสีหน้าเคร่งเครียดตลอดเวลา ซ้ำยังไม่พูดอะไรสักคำ

"โยวอัน เรารู้ว่าเจ้าไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ง่ายๆ ได้แต่โทษที่โชคชะดากลับแก้งคน เจ้ายังจำตอนเจ้าอายุสิบหกปีที่เราหาตัวเจ้าพบจากกองซากศพได้หรือไม่ ตอนนั้นเราดีใจแทบเสียดิ คิดเพียงอย่างเดียวว่าสุดท้ายสวรรค์ก็ยังคงเมตตาเรา แม้เหวินจิงจะจากไปแล้ว ทว่ากลับเหลือเลือดเนื้อเอาไว้ให้เรา เราจะดูแลเจ้าให้ดี มีเจ้าอยู่ข้างกายเราก็เหมือนมีมารดาเจ้า..."

"ฝ่าบาท กระทบมขออนุญาตถาม ในเมื่อท่านอาหญิงของกระทบมไม่ได้ตายด้วยโรคระบาด ถ้าอย่างนั้นนางตายได้อย่างไร"

เผยโยวอันถามชัดเซียวเลี้ยวขึ้นมากะทันหัน

เซียวเลี้ยวยิ่งดูเศร้าหมองมากกว่าเดิม

"ตอนนั้นเรากลับไม่ได้อยู่เคียงข้างมารดาเจ้า ก่อนหน้าที่ท่านยาเจ้าจะจากไป เราเคยไปพบนาง ฟังจากคำพูดของนางแล้ว หลังคลอດเจ้าออกมา มารดาเจ้าก็เลือดไหลไม่หยุด..." น้ำเสียงพระองค์สั้นเครือก่อนหยุดลง

ในดวงตาเผยโยวอันเผยเส้นเลือดขึ้นมาซ้ำๆ เขากัดฟันอ่อย

"เสียเลือดจนตาย?"

เซียวเลี่ยจ้องมองนิ่งงันไปยังเฉยไยวอันที่คล้ายจะมีใบหน้าบิดเบี้ยว
ไปน้อยๆ ในดวงตาค่อยๆ มีน้ำตาเอ่อคลอ

"หลังมารดาเจ้าโชคร้ายจากไป เจ้าก็ได้ทำานลุงเจ้าเลี้ยงดู ตอนที่เรารู้ว่ามีเจ้า ตอนนั้นเจ้าก็เป็นบุตรชายคนโตของจวนเว่ยกั้วกงไปแล้ว เราไม่อาจรีบเจ้ามาอยู่ข้างกายได้อีก ได้แต่ลอบจับตามองเจ้าอย่างลับๆ ไยวอัน ใบหน้าของเจ้าคล้ายคลึงมารดาเจ้ามาก ความสามารถของเจ้าเองก็ได้มาจากนาง เจ้าไม่รู้หรือว่าตอนที่เจ้ายังเป็นเด็กหนุ่มมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วเมืองหลวง แม้เราจะไม่อาจเข้าใกล้เจ้า แต่ในใจก็ภาคภูมิใจมาก ทั้งยังรู้สึกเสียใจมากเช่นกัน เราอิจฉาทำานลุงของเจ้านักที่สามารถอยู่ด้วยกันกับเจ้า สั่งสอนเจ้า..."

"กระหม่อมขอถามพระองค์อีกคำถาม ตอนนั้นนางเต็มใจ...หรือว่าพระองค์บีบบังคับนาง"

เฉยไยวอันเอ่ยชัดเซียวเลี่ยขึ้นมาอีกครั้ง

เซียวเลี่ยมองสยหายตาของเฉยไยวอัน นิ่งเงียบไปนาน ก่อนหันกลับไปมองยังป้ายวิญญาณนั้นอีกครั้ง

"เหตุใดจึงไม่ตอบ"

สีหน้าเฉยไยวอันค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเย็นชา

"ไยวอัน..." เซียวเลี่ยหลับตาลง "เราไม่กล้าดูหมิ่นดวงวิญญาณของมารดาเจ้า...ทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของเรา คินนั้นเราล่วงเกิน..."

"นั่นเพราะพระองค์ไม่มีสิทธิ์ดูหมิ่นนาง!" เฉยไยวอันขึ้นเสียงดุตันกะทันหัน

เซียวเสี่ยวอิงไป แวดตาร้อนรน "โย่วอัน เจ้าฟิงเราอธิบายก่อน!
ตอนที่เรามาที่นี่ไม่มีความคิดเป็นอื่นสักนิด เพียงแค่หวังว่าสวรรค์
จะส่งสาร ช่วยให้นางหายป่วย เพียงแต่คืนนั้นการบอกลาใกล้มาถึง
เราขาดสติไปชั่ววูบ ไม่อาจควบคุมตนเอง..."

"ดังนั้นพระองค์จึงใช้ความรู้สึกเป็นเหตุผลล่วงเกินนาง? ตอนที่
พระองค์ทรงทำตามพระทัย เคยนึกถึงท่านอาหญิงของกระหม่อมสักนิด
บ้างหรือไม่ สำหรับสตรีผู้หนึ่ง จากสภาพจิตใจของนางในตอนนั้น ยังจะ
ฝืนปฏิเสธพระองค์ได้อย่างไร ไม่ต้องพูดถึงว่านางถูกพระองค์บีบบังคับก่อน
ต่อให้ต่อมานางหวั่นไหวไปกับพระองค์ ยินยอมพร้อมใจจริงๆ แต่หาก
พระองค์ทรงรักถนอมนางดังที่ตรัสมา ย่อมทรงกระจ่างแจ้งว่านี่เป็น
การกระทำที่ไม่เหมาะสม พระองค์จะยังทรงปฏิบัติต่อนางเช่นนี้ได้อย่างไร...
เหตุผลที่มนุษย์เป็นมนุษย์ก็เพราะรู้จักกลัว รู้จักละอาย รู้จักควบคุมตนเอง
ไม่อย่างนั้นจะต่างอันใดจากสัตว์เดรัจฉานเล่า"

เผยโย่วอันขอบตาแดงก่ำ น้ำเสียงสั่นเครือเล็กน้อย

เซียวเสี่ยวตัวแข็งค้างไปแล้ว พระองค์จ้องมองไปยังเผยโย่วอัน
ประกายตาหวนไหว ผ่านไปครู่ใหญ่จึงผงกศีรษะเอ่ย "เจ้าต่อว่าได้ถูกต้อง
แล้ว เราเทียบกับสัตว์เดรัจฉานยังไม่ได้ หลายปีมานี้ทุกครั้งก็นึกถึง
พฤติกรรมเยี่ยงสัตว์เดรัจฉานที่ทำลงไป เราก็อึ้งเจ็บปวดและเสียใจภายหลัง
ถึงที่สุด หากไม่ใช่ความผิดของเรา มารดาเจ้าก็ไม่ต้องมาด่วนจากไปเช่นนี้
บัดนี้เหวินจิงจากไปแล้ว เราไม่อาจชดเชยให้นางได้อีก โชคดีที่ยังมีเจ้า
โย่วอัน เจ้าไม่รู้ว่าเราคาดหวังต่อเจ้าเพียงใด..."

เซียวเสี่ยวก้าวเข้าไปหาเผยโย่วอันหนึ่งก้าว ยื่นมือออกมาคลำ

อยากจับแขนเขา

"หากต้องใช้ชีวิตมารดามา แลกชีวิตกระหม่อม กระหม่อมเต็มใจ
ไม่เคยเกิดมาเสียยังดีกว่า!"

เมฆไย่อันเอ่ยเสียงเย็น ก่อนจะเดินอ้อมเขี้ยวเลียมาตรงหน้าโต๊ะบูชา
สายตาดำจ้องเขม็งไปที่ป้ายวิญญาณ สักพักก็คุกเข่าลงโขกศีรษะสามครั้ง
จากนั้นลุกขึ้นยืนแล้วเปิดประตูเดินออกไป

เขี้ยวเลียตะโกนไล่ตามแผ่นหลังเขาไป "ไย่อัน! เราผิดต่อมารดาเจ้า
แล้วก็ผิดต่อเจ้าด้วย ที่คืนนี้เราบอกเรื่องนี้กับเจ้า เพราะหวังว่าพ่อลูก
จะประสานใจกัน! เราเป็นบิดาเจ้า ในเมื่อตอนนั้นมารดาเจ้ายอมแลกชีวิต
คลอดเจ้ามา ก็คงไม่อยากเห็นพวกเราสองพ่อลูกกลายเป็นอย่างทุกวันนี้
เราตัดสินใจแล้ว ได้ห้าของเรา วันหน้าจะ..."

เมฆไย่อันหยุดเดินกะทันหัน หันกลับมาจ้องเขี้ยวเลียที่ไล่ตามมา
ในดวงตาประหนึ่งมีรอยเลือดจางๆ เคลือบขึ้นมาชั้นหนึ่ง

เขี้ยวเลียหยุดลงทันควัน ถึงกับไม่กล้าเอ่ยอะไรอีก

"บิดาของกระหม่อมคือเผยแพร่! กงอันดับหนึ่ง เป็นซังจู้กั้วแห่ง
ต้าเว่ย เว่ยกั้วกงเผยแพร่! ฝ่าบาทโปรดระวังจางด้วย กระหม่อมขุนนาง
ต้องโทษขอทูลลา!"

แต่ละถ้อยคำล้วนคั่นลอดออกมาจากริพิน หลังเอ่ยจบเผยแพร่ไย่อัน
ก็กลับตัวเดินออกจากประตูเรือนไป เกร่างหายลับไปท่ามกลางฝันราตรี
อย่างรวดเร็ว ไม่เคยหันหน้ากลับมาอีก

เขี้ยวเลียไล่ตามไปอีกสองก้าวก็หยุดลงซ้าๆ สายตามองไปด้านหน้า
ลมหายใจหอบหนัก ตัวสั่นเต็มไปด้วยทั้งร่าง

หลี่หยวนกั๊ยรีบปรากฏตัวออกมาจากมุมมืด เข้าไปประคองฮ่องเต้
โดยไม่กล้าพูดอะไร

เซียวเฉียวถูกระครองยืนอยู่ในเรือนอันว่างเปล่าภายใต้ฝันราตรี
มีดมืดเป็นเวลานาน

ขอป่าส่วว่างเรื่องร้องขึ้นมาซ้ำๆ ณ เมืองเฉวียนโจวที่อยู่ห่างไปไกล
พันลี้ เข้าวันนี้ทุกคนในสกุลเงินต่างยุ่งวุ่นวายกับการส่งเงินจयाผู้ออกเดินทาง
กลับเมืองหลวง

ตอนที่เงินจयाผู้ตัดสินใจบอกคนที่บ้าน ทุกคนในสกุลเงินยังคง
อยู่ในบรรยากาศปิดยิบตีที่เพิ่งชุดตราหยกแผ่นดินออกมาได้ เมื่อเมิ่งซื่อ
ได้ยินบุตรสาวบอกกะทันหันว่าจะกลับเมืองหลวง ก็ทั้งไม่คาดฝันและ
ตัดใจไม่ได้ รีบเอ่ยกับนางว่าทุกวันนี้ลูกเขยเองก็ไม่อยู่ที่เมืองหลวง ซ้ำ
ก่อนจากไปยังเคยตั้งใจกำชับให้นางรั้งอยู่ที่เฉวียนโจวอย่างสบายใจ
ทุกวันนี้ยังไม่จำเป็นต้องรีบกลับไปเพียงนี้ แต่เงินจयाผู้อาศัยการปรนนิบัติ
แม่สามีเป็นเหตุผล ยืนยันว่าจะต้องไป เมิ่งซื่อเองก็ไม่สะดวกจะขัดขวาง
ได้แต่เตรียมเรื่องเดินทางกลับเมืองหลวงให้นาง เดิมเงินเย่าถึงอยากไป
ส่งน้องสาวกลับเมืองหลวงด้วยตนเอง ทว่าเงินจयाผู้ใช้เหตุผลว่าที่บ้าน
จำเป็นต้องมีเขาคอยดูแล สุดท้ายจึงเลือกพอบ้านที่ไว้ใจได้มากู้มกัน
เงินจयाผู้เดินทาง เมื่อครู่เมิ่งซื่อ เงินเย่าถึง อวิ้วกับคนอื่นๆ เพิ่งออกมาส่ง
และบอกลานางกัน

หลังขึ้นรถม้า รอยยิ้มบนใบหน้าเงินจयाผู้ก็เลือนหาย เปลี่ยนเป็น
ใจลอยขึ้นมาแทน รถม้าเคลื่อนออกจากประตูเมืองซ้ำๆ แล่นไปตาม

เส้นทางหลัก ทันใดนั้นก็กลับหยุดลงกะทันหัน พ่อบ้านบอกว่ามีคนมาขวางเอาไว้

เงินจยาผู้ชะงักงันออกไป เห็นเป็นหยางอวีนยืนขวางอยู่หน้ารถม้า เขาก้าวเดินมาหานางอย่างรวดเร็วพร้อมคารวะเอ่ย "สุฮยิน ก่อนหน้านี้ นายท่านมีคำสั่งให้รั้งตัวสุฮยินไว้ที่เฉวียนโจว ขอสุฮยินได้โปรดเชื่อฟัง นายท่าน อย่าทำให้ข้าน้อยลำบากเลยขอรับ"

เงินจยาผู้มองเขา "ข้าถามเจ้า ของที่เมื่อไม่กี่วันก่อนครอบครัวข้า ชุดเจอที่อยู่ต่อเรือ ไซฝ่มือเจ้าหรือไม่"

เมื่อไม่กี่วันก่อนคนงานชุดพบตราหยกอันหนึ่งภายในลู่ต่อเรือของสกุลเงิน ภายหลังบอกว่าเป็นตราหยกแผ่นดินที่หายสาบสูญไปนานแล้ว สร้างความตกตะลึงไปทั่วทั้งเมือง คนสกุลเงินเองก็ไม่อยากจะเชื่อ ทุกคนยินดีแทบเสียดสี

หลังเงินจยาผู้ได้ยินข่าวก็คาดเดาได้ทันทีว่าน่าจะเป็นฝีมือของเหยี่ยววอัน ในใจยิ่งรู้สึกกระวนกระวายหนักกว่าเดิม จะยังรั้งอยู่ที่นี้ต่อไปได้อย่างไร

นางถามจบเห็นหยางอวีนไม่พูดอะไรก็ยิ้มเย็นเอ่ย "นายท่านบ้านเจ้า ทำเรื่องดี ๆ อะไรไว้แล้ว เขาไม่บอกข้า ข้าถามเจ้าไปเจ้าก็คงไม่มีทางตอบ ข้าจึงไม่ถามเสียเลย จะได้ไม่ต้องทำให้เจ้าลำบากใจ เพียงแต่ถนนสายนี้ไม่ใช่ถนนที่นายท่านเจ้าสร้าง การเดินทางกลับเมืองหลวงครั้งนี้ข้ากลับแน่นอน! ในเมื่อเขาไม่ยอมให้ข้าไป เจ้าก็ไปบอกให้เขามาขวางด้วยตนเอง หากเขาไม่มาข้าก็จะไป!"

นางเอ่ยจบก็ปล่อยม้าลงพร้อมสั่งให้พ่อบ้านออกเดินทางต่อ

รถม้าแล่นไปบนถนนหลักอย่างรวดเร็ว เหลือทิ้งเพียงฝุ่นสีเหลือง
ฟุ้งกระจายเอาไว้ด้านหลัง

หยางอวี่นมองรถม้าที่จากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ อย่างจนปัญญา ไม่มี
ทางเลือกอื่นอีก ได้แต่ตัวตบกายขึ้นหลังม้าไล่ตามไปคุ้มกัน

เงิน ज्याผู้สั่งให้ถ่านเซียงที่นั่งมาด้วยกันหยิบห่อสัมภาระตนเอง
มาให้ จากนั้นนำซองจดหมายที่วันนั้นหยางอวี่นมอบให้ออกมา แล้วหยิบ
กระดาษข้างในออกมาจ้องอ่านซ้ำอีกรอบ จากนั้นฉีกตรงกลางออกเป็น
สองส่วน สี่ส่วน แปดส่วนซ้ำๆ ไม่หยุดมือ ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของ
ถ่านเซียง เงิน ज्याผู้ฉีกกระดาษแผ่นนั้นจนเป็นชิ้นๆ สุดท้ายยื่นมือออกไป
ข้างนอกหน้าต่างพร้อมกางนิ้วทั้งห้าออก

กระแสลมแรงบนถนนหลักพัดเศษกระดาษจนกระจัดกระจายไปใน
หัวพริบตา ประหนึ่งระบ่ำอันบ้าคลั่งของผีเสื้อ ปลิวว่อนไปในทุ่งนา

จากนั้นสามวัน เชียวเสียบก็ไม่ได้ปรากฏตัว

ในเวลาสามวันนี้พระองค์ทั้งไม่ได้ออกว่าราชการเช้า ไม่มีการประชุม
ไม่มีขุนนางคนใดพบหน้าฮ่องเต้ บรรดาฎีกาที่ถวายเป็นไปเหล่านั้นยิ่ง
ไม่ได้รับการเห็นชอบเสียที

ขุนนางมีแต่จดจำภาพฮ่องเต้จดจอกับราชกิจ ต่อให้ประจวบ ปกติแล้ว
ก็ไม่เคยยกเลิกการประชุมเช้า สถานการณ์เช่นในตอนนี้ไม่เคยพบเห็น
ตั้งแต่พระองค์ขึ้นครองราชย์มา เมื่อสืบข่าวกับทางหลี่หยวนกู่ย หลี่หยวนกู่ย
ก็บอกเพียงว่า "เมื่อสองคืนก่อนฮ่องเต้ทรงไม่ทันระวังจนประจวบเช้า รู้สึก
ไม่สู้ดี จึงยกเลิกการประชุมเช้าเพื่อรักษาพระองค์"

วันแรกยังดี พอวันที่สอง ในกลุ่มขุนนางก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์กัน จนมาถึงวันที่สาม ต่างคนต่างพูดกันไปเรื่อย จึงมีการเสนอชื่อขุนนางผู้มีตำแหน่งสูงที่ปกติแล้วเข้าออกห้องทรงพระอักษรบ่อยครั้ง ให้ไปขอเข้าเฝ้าเยี่ยมพระอาการ หลังรออยู่ข้างนอกเป็นเวลานาน ในที่สุดหลี่หยวนกู่ก็ออกมาต้อนรับกับบรรดาขุนนางที่ร้อนใจ สุดท้ายถ่ายทอดพระราชดำริส่อองแต่ว่าวันพรุ่งนี้ก็จะกลับมาว่าราชการเข้าตามเดิม ทุกคนถึงได้วางใจลงได้

หลี่หยวนกู่มองส่งแผ่นหลังของเหล่าขุนนางจากไป จากนั้นเดินกลับเข้าไปในตำหนักบรรทม

ภายในตำหนักบรรทมว่างเปล่า ข้าราชการใช้ถูกไล่ออกไปจนหมดแล้ว ผ้าม่านแต่ละชั้นทิ้งตัวลงจรดพื้น แม้จะเป็นตอนกลางวัน แต่ด้านในก็มีเพียงแสงสลัวรางเท่านั้น

หลี่หยวนกู่เดินเข้าไปด้านในตำหนักบรรทมอย่างแผ่วเบา เขามาถึงหน้าพระแท่นบรรทมที่ปล่อยม่านเตียงห้อยटकลงมา ก่อนค้อมตัวลงเอ่ยอย่างระมัดระวังผ่านผ้าม่าน "ฝ่าบาท ทุกคนกลับไปหมดแล้วพะย่ะค่ะ!"

ภายในม่านไม่มีเสียงใดๆ

หลี่หยวนกู่รออยู่สักพัก สุดท้ายก็ยื่นมือออกไปเลิกม่านเบาๆ

เพิ่งจะเป็นช่วงต้นเดือนสิบ อากาศของช่วงกลางวันเช่นนี้แค่สวมเสื้อกันหนาวเดินอยู่ภายใต้แสงแดดไม่ก็ก้าวบางที่ยังรู้สึกร้อนจนเหงื่อออก แต่ในตอนนี้เชียวเลยกลับคลุมผ้าผืนใหญ่ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ตัวคนนั่งอยู่บนเตียง เผยเพียงใบหน้าออกมา ดวงตาสองข้างมองตรงไปข้างหน้าหนึ่งไม่ไหวติง ประหนึ่งกำลังเข้าฌาน

แสงภายในม่านสลัว ดวงตามองดูแล้วดำมืด สีหน้าชวนให้คนหวาดผวาลึกลับ

หลี่หยวนก้วยเอ่ยต่อ "ฝ่าบาท เหล่าขุนนางกลับไปกันหมดแล้ว พงู่นี้ฝ่าบาทยังต้องออกกว่าราชการเช้า ให้กระหม่อมไปเรียกหมอลหลวงมาจ่ายเทียบยา..."

"เราไม่ได้ป่วย หลายสิบปีล้วนผ่านมาได้ เรื่องแค่นี้ไม่ถึงตายหรือ เจ้าบอกเรามา ช่วงสองสามวันนี้เราทำอะไรในคุกบ้าง"

"ได้ทำเฉยไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้นพะยะค่ะ" หลี่หยวนก้วยตอบเสียงเบา เสียงแว่วแว่วแว่วแว่ว "เราเข้าใจแล้ว! เขาไม่ฟังอะไรทั้งนั้น ความปรารถนาดีของเราในเย็นวันนั้นสูญเปล่าไปหมดแล้ว!" พระองค์หันหน้ามาช้าๆ พร้อมเอ่ยเสียงแหบกระด้าง "เราแสดงความจริงใจออกไป คาดหวังว่าเขาจะรักดีต่อเรา พ่อลูกประสานใจกัน เขากลับทำกับเรา เช่นนี้ไม่ไว้หน้าเราสักนิด เราเป็นฮ่องเต้ เราต้องรักษาหน้า! หลี่หยวนก้วย เจ้าบอกมาว่าเราควรจะลงโทษเขาอย่างไรดี"

หลี่หยวนก้วยหลังน้ำตาออกมาทันที รีบยกแขนเสื้อขึ้นเช็ดก่อนคุกเข่าลงไป "ฝ่าบาท พระวรกายฝ่าบาทสำคัญยิ่ง อย่าได้ทรงคิดมากจนเสียสุขภาพเป็นอันขาด ส่วนทางใต้ทำเฉยด้านนั้น ฝ่าบาททรงให้เวลาเขาอีกสักพัก สายสัมพันธ์พ่อลูก เลือดเนื้อเดียวกัน อีกไม่นานเขาจะต้องเข้าใจความปรารถนาดีของฝ่าบาทแน่นอนพะยะค่ะ"

เสียงแว่วคล้ายไม่ได้ยิน ผ่านไปสักพักก็ยิ้มเยินเอ่ย "ความปรารถนาดีของเรา เกรงว่าเขาคงมองเป็นเจตนาร้ายไปแล้ว ช่างเถอะ เห็นแก่หน้ามารดาเขา เราจะให้โอกาสเขาอีกครั้ง หากเขายังคิดไม่ตก ต่อให้ลูกนาง

ตำหนิ เราก็ยอมรับบุตรีชายคนนี้ได้แล้ว!"

หลี่หยวนกู่ยั้งไป "ฝ่าบาททรงคิดจะ..."

"เราจะไปตรวจฎีกาก่อน!"

เซียวเลี่ยสะบัดผ้าผืนใหญ่ที่ห่มมาทั้งวันออกทันที พระองค์ตัวดีกาย
ลงจากเตียงในสภาพผมเผ้ายุ่งเหยิง สวมเพียงเสื้อตัวในสีขาวตัวเดียว
รองเท้าก็ไม่สวมใส่ เพียงเดินเท้าเปล่าฉับไวไปบนพื้นตำหนักอันเย็นเฉียบ
ชายเสื้อโบกพลิ้วไปตามลม แขนเสื้อกว้างสะบัดไหว

ตอนวัยหนุ่มเซียวเลี่ยมีนิสัยเปิดเผย รูปโฉมหล่อเหลา ทุกวันนี้อายุ
มากขึ้นแล้ว แม้นิสัยจะเปลี่ยนไปกลายเป็นอำมหิตมากขึ้น แต่ในตอนนี้
ที่ไม่ได้สวมเสื้อคลุมมังกร ไม่สนใจการวางตัวสูงส่ง หัวไหล่ของเขายัง
เหยียดตรง เมื่อมองไปที่แผ่นหลังก็รู้สึกได้ถึงความอิสระเสรี ไร้กฎเกณฑ์
ประหนึ่งชาวต่างแคว้น หาใช่ฮ่องเต้

หลี่หยวนกู่ยั้งไปก่อนขานรับออกมา รีบก้มลงหยิบรองเท้าคู่หนึ่ง
ไล่ตามไป "ฝ่าบาท ระวังจะเย็นพระบาทนะพะยะคะ กระทบ่อมจะสวม
ฉลองพระบาทให้พระองค์..."

กลางดึกยามจืดฟ้ามีดลมแรง ภายในห้องซังลับของอุทยานตะวันตก
ที่ซึ่งเผยโงวอันอยู่นั้น แสงตะเกียงส่องแสงเพียงสลัว

เผยโงวอันนอนตะแคงอยู่บนเสื่อฟางที่ปูอยู่บนพื้นห้องซัง

ภายนอกห้องซังค่อยๆ มีเสียงฝีเท้าดังเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ
จนมาหยุดอยู่หน้าประตูห้องซัง ตามมาด้วยเสียงเปิดกลอนประตู มีคน
ก้าวเข้ามาหยุดยืนอยู่ข้างใน

เผยโวยวอันลืมนตาขึ้นแล้วหันหน้ากลับไปซ้ำๆ มองดูก่อนขยับตัวลุกขึ้น เขาจัดชายเสื้อให้เรียบร้อยแล้วคุกเข่า จากนั้นคำนับไปทางเงาร่างนั้น

ใบหน้าครึ่งซีกของเซียวเลี่ยสะทอนแสงสลัว รวากับเคลือบแสงตะเกียงจางๆ ทับลงไปชั้นหนึ่ง ส่วนใบหน้าอีกครั้งซีกกลับซ่อนอยู่ในความมืดที่แสงส่องไม่ถึง ดวงตาข้างหนึ่งสว่างข้างหนึ่งมืด ดูลุ่มลึกยิ่ง

"โวยวอัน ตั้งแต่เจ้าอายุสิบหกจนถึงตอนนี้ เจ้าอยู่ข้างกายเรามาเกือบสิบปี ในช่วงเวลานี้เจ้าช่วยเราแบ่งเบาความกังวล เจ้ากับเราอยู่ด้วยกันเกือบทุกคืนวัน ตอนนี้เจ้ารู้ว่าเราเป็นบิดาเจ้า เจ้าไม่มีความรู้สึกเคารพรักต่อบุพการีให้เราสักนิดเลยจริงๆ หรือ"

เซียวเลี่ยเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก

เผยโวยวอันตอบกลับ "ทูลฝ่าบาท ชีวิตของกระหม่อมเป็นฝ่าบาทที่ช่วยเอาไว้ในปีนั้น หลายปีมานี้ทุกเรื่องที่กระหม่อมทำเพื่อฝ่าบาท เป็นทั้งการตอบแทนบุญคุณ แล้วก็เป็นที่ของขุนนาง ฝ่าบาททรงเป็นฮ่องเต้ของผู้คนทั่วหล้า ยิ่งเป็นบิดามารดาของผู้คนทั่วหล้า ทำให้ผู้คนเกิดความกตัญญู นี่เป็นหลักการของฮ่องเต้ แล้วก็ยังไม่ผิดต่อเส้นทางอันยากลำบากยาวนานกว่าจะสำเร็จได้หลังทรงเก็บตัวอยู่ตั้งมากกว่ายี่สิบปี"

เซียวเลี่ยปลายหางตากระตุก สูดลมหายใจเข้าลึก "ดีมาก ในเมื่อเจ้าเทียบฮ่องเต้กับขุนนาง เราก็จะอาศัยฐานะฮ่องเต้ ให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย...เราขอถามเจ้า เรื่องของฮ่องเต้น้อย เจ้ายังคงไม่มีอะไรจะพูดหรือ"

เผยโวยวอันนิ่งเงียบสักพักก่อนตอบ "ทูลฝ่าบาท กระหม่อมไม่มีอะไรจะพูดพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยสูดลมหายใจเข้าลึกขึ้นอีกครั้ง พระองค์กำมือแน่นจนเห็นเส้นเลือดปูดโปนขึ้นที่หลังมือ ปรหนึ่งมีได้เดือนชอนโซอยู่ได้ผิว

"เจ้าไม่กลัวตายจริงๆ?"

"กระหม่อมแล้วแต่เมตตาฟ้าพะยะค่ะ"

เซียวเลี่ยดวงตาเบิกกว้าง ยกมือขึ้นชี้ไปที่เหยี่ยวอันซึ่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ลากเสียงสูงยาว "คนที่ใ้รับยัใ้บิดาย่อมถือเ็นพวกใ้รักกดี ออกตั้ญญู! ที่แห่งนี้ของเราไม่อาจยอมให้คนที่กระทำผิดร้ายแรงเช่นเจ้าอยู่อีกต่อไป! ในปีนั้นเราพาเจ้ากลับมาจากเมืองซูเยี่ย ตอนนั้นก็เ้าให้เจ้ากลับไป นับจากนี้ไม่มีสิ่งใดติดค้างกันอีก!"

พระองค์กล่าวจบก็กลับตัวจากไป ชายอารมณ์สะบัดไหว เดินออกไปข้างนอกอย่างรวดเร็ว เงาร่างหายลับไปที่สุดปลายทางเดินช้าๆ ท่ามกลางเสียงผีเห่า

เหยี่ยวอันยังคงคุกเข่าตัวตรง ใบหน้าเปลี่ยนเป็นซีดขาว แผ่นหลังโค้งลงไปช้าๆ หน้าผากจรดบนพื้นเย็นเฉียบ ร่างกายนิ่งไม่ไหวติง

เขาพลันรู้สึกถึงรสชาติหวานปะแล่มในลำคอ ร่างกายเหยียดตรงอีกครั้งช้าๆ กลืนเลือดที่สะสมอยู่ในหน้าอกหลายวันซึ่งลู่ๆ ก็ทะลักขึ้นมาถึงลำคอกลับลงไป จากนั้นกลับไปนั่งลงบนเสื่อฟางแล้วหลับตาลง

หลายวันให้หลังภายในราชสำนักต้าเว่ยก็มีข่าวลือร้ายแรงกระจายไปทั่วอย่างลับๆ ก่อความวุ่นวายจนแทบพลิกแผ่นดิน ไม่มีผู้ใดมีใจทำงาน กระทั่งเวลาที่ไปประชุมเข้ายังต่างลอบสังเกตสีหน้าของเซียวเลี่ย คิดอยากมองให้เห็นถึงพิรุณ

หลังเหตุการณ์ยกเลิกการประชุมเช้าสามวันที่ชวนให้คนไม่เข้าใจ ผ่านพ้นไป ส่องเต็นในช่วงนี้กลับมาอยู่ในสภาพเดิมอีกครั้ง ชัยนออกว่า ราชการ เรียกตัวขุนนางมาสอบถามหลังการประชุม ละเอียดรอบคอบ ในทุกๆ เรื่อง เข้าใจทุกอย่างเป็นอย่างดี แต่ขอเพียงขุนนางทำได้ไม่เหมาะสม ก็จะถูกตำหนิเกินความผิด ผิดวิสัยของพระองค์ ขุนนางทุกคนต่างเหมือน เดินอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง ต้องคอยรวบรวมสติทั้งหมดมารับมือ

ไม่มีผู้ใดกล้าเชื่อว่าข่าวลือที่กระจายอยู่ลับๆ จะเป็นเรื่องจริง

เมื่อหลายวันก่อนช่วงย่ำรุ่งมีคนเห็นคนผู้หนึ่งถูกทหารอาวุธ สองคนควบคุมตัวออกไปทางประตูทิศเหนือของเมืองหลวง

คนในเมืองหลวงจำนวนมากต่างรู้จักเผยแพร่ไว้อัน ได้ยินมาว่ารูปโฉม ของคนผู้นั้นคล้ายคลึงกับเผยแพร่ไว้อันมาก เพียงแต่วันนั้นเขาไม่ได้สวมชุด สีแดงม่วง หากแต่สวมชุดสีดำ เดินออกจากประตูเมืองมุ่งหน้าไปทางเหนือ

จากนั้นก็มีคนยืนยันว่าจนถึงตอนนี้ที่จึงเชื่อก็ยังไม่ได้เห็นเผยแพร่ไว้อัน ไปรับตำแหน่งที่นั่นเลยสักวัน ดังนั้นข่าวจึงเริ่มกระจายออกไปนับแต่นั้น

ได้ยินมาว่าตอนที่เผยแพร่ไว้อันออกเดินทางไปรับหน้าที่ยังตะวันตกเฉียงใต้ ไม่รู้ด้วยเหตุใดจึงละเลยหน้าที่ ฝ่าฝืนคำสั่ง กระตุ้นโทษสองเต็ย่องเต็ยทรงพระพิโรธ ปลดตำแหน่งเขาแล้วเนรเทศไปทางเหนือเป็นการลงโทษ

ส่วนที่ว่าความจริงเบื้องหลังเป็นเช่นไร เหตุใดสองเต็ยจึงไม่ได้ประกาศ ออกมา ช่วงขณะหนึ่งมีคนพูดกันไปต่างๆ นานา วันนีหลิวจิวเสากับ อันหยวนโหวขอเข้าเฝ้าฮ่องเต้พร้อมกัน อาศัยเหตุผลว่าเผยแพร่ไว้อันเป็น ขุนนางคนสำคัญของราชสำนัก หากมีความผิดจริงก็ควรจะให้สามตุลาการ*

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน โดยเฉพาะ

ไต่สวน เพื่อยืนยันความจริงกับทางฮ่องเต้ คาดไม่ถึงว่าฮ่องเต้กลับทรงพระพิโรธ กล่าวตำหนิทั้งสองคนพร้อมลงโทษหักเงินเดือนสามเดือนทันที นับจากนั้นทุกคนในราชสำนักต่างเก็บงำคำพูด ไม่มีผู้ใดกล้าวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องนี้อีก คำว่า 'เผยแพร่อัน' กลายเป็นคำที่ไม่อาจพูดออกมาได้

รุ่งอรุณของฤดูใบไม้ร่วงวันนี้ ทางตะวันออกเพิ่งปรากฏแสงสีขาวขึ้นมา สองข้างทางต้นหลิวห้อยย้อยลงมา ต้นอ้อปลิววอน เผยไยวอัน ออกเดินทางไปพร้อมกับทหารอาวูโง

หากว่าโชคดีพอ เดินทางเช่นนี้ต่อไปอีกไม่กี่วัน บางทีอาจไปเจอกับกองทัพที่ราชสำนักส่งไปทางเหนือได้

ตอนที่กำลังเดินทางไปถึงสะพานด้านหน้า ที่ด้านหลังพลันมีเสียงล้อรถม้าดังมา ไล่ตามเข้ามาใกล้ เป็นรถม้าคันเล็กผ้าม่านสีดำคันหนึ่ง หลังหยุดลงสตรีผู้หนึ่งก็ลงมาจากรถ นางสวมชุดเรียบง่าย ที่แขนคล้องห่อสัมภาระห่อหนึ่งพร้อมเรียกให้เขาหยุดฝีเท้า

"ได้เท้า มีแม่ นางไล่ตามท่านมา!" ทหารนายหนึ่งเอ่ย

เผยไยวอันหันหน้ากลับไป

ฉือหานเงินไล่ตามมาก่อนหยุดลง มือจับห่อสัมภาระในมือแน่น ดวงตาจ้องไปที่เขา หอบหายใจน้อยๆ

ทหารมองสบตากันก่อนจะถอยกลับไปอยู่ด้านข้าง

"ท่านสบายดีหรือไม่" เผยไยวอันผงกศีรษะให้นางเล็กน้อยเหมือนกับแต่ก่อน คู่ออนโยนและมีมารยาท

ฉือหานเงินหยุดหอบหายใจ มองใบหน้าซูบผอมของเขา ในดวงตา

รึนหยาดน้ำตาขึ้นมาซ้ำๆ

"ได้ให้เหย ข้าได้ยื่นข่าวของท่านแล้ว ข้าจัดการเรื่องความเป็นอยู่ของน้องชายเรียบร้อยแล้ว นอกด่านหนาวเหน็บและยากลำบาก ขอให้ให้เหย ได้โปรดอนุญาตให้ข้าติดตามไปด้วย ข้าไม่มีความคิดอื่น แค่อยากรั้งอยู่ปรนนิบัติข้างกายได้ให้เหย ต่อให้เป็นบ่าวรับใช้ ชีวิตนี้ก็ไม่เสียดาย"

เผยโถวอันสีหน้าอ่อนโยนลง เขายิ้มน้อยๆ "ความปรารถนาดีของท่าน ข้ารับรู้แล้ว ข้ามีความผิดติดตัว ครั้งนี้เป็นการเนรเทศไปใช้แรงงาน ฝ่าบาททรงรับสั่งห้ามคนในครอบครัวร่วมเดินทางไปด้วย หากลอบติดตามไป ความผิดจะเพิ่มขึ้นเท่าตัว ท่านกลับไปเถอะ"

เขาหันตัวกลับ

"ได้ให้เหย!"

ฉือหานเงินยังคงไล่ตามมาอีกครั้ง

"พระสูตรเขียนไว้ว่าเรื่องดงามบนโลกใบนี้มีมากมาย ขอเพียงทุ่มเทใจคว้าวไ้เพียงอย่างเดียวกั้เพียงพอแล้ว ชีวิตข้าชาตินี้ได้มีภรรยาอยู่เคียงข้างในช่วงเวลาหนึ่ง ข้าก็ไม่เสียดายอะไรแล้ว ท่านกลับไปเถอะ"

เผยโถวอันไม่หันหน้ากลับมา ก้าวยาวๆ จากไปทันที

ฉือหานเงินยืนนิ่งอยู่ที่เดิม จับจ้องไปยังแผ่นหลังสีดำตรงหน้า แผ่นหลังนั้นตรงตรงระหง่านดังไม้ตั้งสน สายลมแห่งอรุณพัดผ่านชายเสื้อ เขาก้าวยาวๆ ไปข้างหน้า ค่อยๆ หายลับไปที่สุดปลายถนน

ถึงภรรยารักของข้าผู้เฮอร์จดหมายทุกฉบับที่ผ่านมา ยามจรดพู่กันเขียนตัวอักษรประหนึ่งได้พบหน้า แต่ข้ากลับปรารถนาให้จดหมายฉบับนี้

ไม่ปรากฏต่อหน้าเจ้าเสียมากกว่า ไม่ใช่ว่าข้าไม่คิดถึงเจ้า ไม่ยอมพบหน้า แต่หากเจ้าได้อ่านจดหมายฉบับนี้ก็หมายความว่าข้าไว้ความสามารถ ผิดต่อคำสัญญาในตอนแรกที่มีให้เจ้า แล้วก็ผิดต่อคำสาบานที่ข้าเคยมีต่อเจ้าด้วย

จำได้ว่าตอนจากกันเจ้ามีท่าทีทุกซี้ใจ ข้าทนไม่ได้จึงกระซิบบอกเจ้าว่าอีกไม่นานจะต้องกลับมารับเจ้ากลับไป ในตอนนั้นข้ายังแอบหวังว่าทุกอย่างจะสำเร็จลงได้ จวบจนตอนดึกของวันนี้ อยู่ตามลำพังทางตะวันตกเฉียงใต้ ในห้องเรียบๆ กับแสงเทียน ฟังเสียงกาน้ำหยดยามดึกคอยเร่งรัด จึงรู้ว่าไม่อาจหลอกตนเองได้อีกต่อไป ได้แต่จับพู่กันขึ้นมาจรดอักษร

ทุกครั้งที่ข้าจับพู่กันล้วนตัวดขีดเขียนได้ลื่นไหล อย่างไรก็ตาม ในเวลานี้ คี้นี้ ข้ากลับเขียนอะไรไม่ออก ถึงแม้จะมีคำพูดในใจมากมาย แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นเขียนอย่างไร

ยังจำได้ว่าเมื่อสองปีก่อนที่อำเภอเฉิงเจียง คี้นั้นเป็นเหมือนกับคี้นี้ ข้าเข้าพักตามลำพังอยู่ในจุดพักเปลี่ยนม้า ดึกแล้วแต่นอนไม่หลับ จึงลุกขึ้นมาจุดตะเกียงอ่านตำรา พลันได้ยินเสียงเจ้าเรียกชื่อข้า ยากจะเชื่อได้จริงๆ เมื่อเปิดประตูออกไปก็พบเจ้าที่สวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อย เท้าเปล่า ผมแผ่ยุ่งเหยิง รวากับกระต่ายตื่นตกใจกระโจนมาอยู่ตรงหน้าข้า ทั้งยังกอดข้าไม่ยอมปล่อย ในตอนนั้นข้าตกใจงุนงง หลงคิดว่าเป็นเรื่องประหลาด จากนั้นทุกวันนี้พอมาย้อนคิดดู คี้นั้นน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นความสุขของข้า ภาพทุกอย่างยังเสมือนเกิดขึ้นตรงหน้านี้ กลิ่นหอมยังคงตราตรึง

ตั้งแต่เด็ก ข้าอ่านตำราของปราชญ์สำนักต่างๆ ขำนาฏการสังฆอนของปราชญ์สมัยก่อน เคารพต่อสรรพสิ่ง ไว้ความคิดชั่วร้าย จากนั้นถึงแม้

ข้าจะเติมเต็มความรู้อยู่ด้วยตำรา ล้อมกรอบความประพฤติด้วยขนบธรรมเนียม แต่ผู้ที่ทำให้ข้าวุ่นวายกลับเริ่มที่ภรรยารักเสียได้

จำได้ว่าตอนอยู่ด้วยกันที่อู่ตั้งหลายเดือน เจ้ามากเล่ห์ มักจะถูกข้าสั่งสอนอยู่บ่อยครั้ง จะกล้าบอกได้อย่างไรว่าในตอนนั้นข้ามีความสุขอยู่ ทว่ายังไม่รู้ตัว จวบจนได้แต่งงานกัน กลิ่นหอมเจือจางหลังจากนั้น คำกระซิบในม่านแพร พิศดูอย่างละเอียดแล้ว กลับพบว่าไม่มีส่วนใดที่ไม่งดงาม

ตำราชั้นบันทึกรู้ว่าทุกครั้งที่เหลือหงกลับมา ภรรยาของเหลือหงจะไม่กล้าเงยหน้ามองเขา แต่จะยกอาหารไว้เหนือศีรษะ ยื่นส่งให้ บอกถึงสามีภรรยาที่รักเคารพซึ่งกันและกัน เป็นเรื่องเล่างดงามที่ถ่ายทอดกันมา ยาวนาน อย่างไรก็ตามข้าไม่โอจจาเหลือหงแม้แต่น้อย ข้ารักในท่าที่ออกอ่อนแอแต่ใจของเจ้า แม้ตอนนั้นจะไม่พอใจ แต่ทุกวันนี้พอได้นึกย้อนกลับไป นั่นกลายเป็นสิ่งที่ข้าต้องการยิ่ง คาดว่าชาตินี้คงไม่อาจเห็นท่าที่ออกอ่อนแอของเจ้าอีก ยิ่งไม่อาจได้ยินเจ้าเรียกขานว่า 'พี่ใหญ่เผย' ข้าถึงเพิ่งรู้จักเสียตายลึกเข้ากระดูก

บิดาของข้าเคยสอนพวกเราพี่น้องตอนเด็กว่า 'การเป็นวิญญูชนนั้นไม่ง่าย ต้องซื่อสัตย์ยุติธรรม' ข้าเคยตระหนักลึกซึ้ง อย่างไรก็ตามมาถึงวันนี้ ข้าถึงได้รู้ว่าเรื่องที่ยากที่สุดในได้ห้ำหั่นไม่ใช่วิธีการเป็นวิญญูชนอย่างไร แต่เป็นระหว่างเจ้ากับคุณธรรม ข้าควรจะเลือกสิ่งใด

สุดท้ายข้าก็ผิดคำพูด ไม่ได้กลับทางใต้มารับเจ้าตามคำสัญญา ในวันนั้น ผิดต่อการเฝ้ารอของเจ้า พຽງนี้ข้าจะต้องออกเดินทาง ทำเรื่องที่เหมาะสมควรทำ เรื่องนี้เกรงว่าจะมีภัยถึงตัว และที่ข้าเสี่ยงอันตรายเช่นนี้ ไม่ใช่

เพื่อเงินทองลาภยศ แล้วก็ไม่ใช่ว่าไม่รักเจ้ามากพอ เพียงแต่คนเราขึ้นอยู่กับ
ระหว่างฟ้าดิน มีเรื่องที่จะต้องทำ

เรื่องในวันนี้ก็คือเรื่องที่ต้องทำอย่างไม่อาจปฏิเสธได้
ถึงอย่างนั้นสุดท้ายข้าก็ยังทำผิดต่อเจ้าอยู่ดี

ภรรยารัก ตอนแรกที่เจ้าวิ่งมาหาข้าก็เพื่อร้องขอการคุ้มครองจากข้า
วันนี้กลับไม่มีหนทางใดที่จะสมปรารถนาทั้งสองทาง ข้าผิดต่อเจ้า หากมี
วันใดเจ้าได้รู้ข่าวร้ายของข้า อย่าได้ทำร้ายตนเองเป็นอันขาด แล้วก็ไม่
จำเป็นต้องพยายามช่วยเหลือข้าให้เหน็ดเหนื่อย ความผิดของข้า
สำหรับฮ่องเต้ไม่น่าจะให้ภัยได้

ชาตินี้แม้ข้าจะมีฐานะสูงส่งเป็นขุนนาง แต่ความจริงก็แค่ร่างกาย
พิการร่างหนึ่งที่ชอบชาติกำเนิดอันด้อยต่ำไว้ ตอนเด็กยังมีชื่อเสียงเลวร้าย
แต่เจ้ากลับไม่ทอดทิ้งคนอับมงคลอย่างข้า ยินดีอยู่เคียงคู่กัน ยามมีชีวิต
ได้พบเจอความสุข ยามตายก็คือชะตาชีวิตกำหนด ความเสียดายเดียว
ก็คือวันหน้าไม่อาจทำให้เจ้ามีความสุขได้อีกแล้ว โชคดีที่ข้าได้เตรียมการ
เอาไว้ก่อน แม้ไม่สามารถปกป้องชีวิตที่เหลือของเจ้าได้ด้วยตนเอง แต่
คิดว่าเจ้าจะสามารถใช้ชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างสงบสุขเช่นกัน ไม่จำเป็น
ต้องคอยหวาดกลัวว่าจะเจอภัยอันตรายอีกต่อไป นี่เป็นสิ่งที่สุดท้ายที่ข้า
ทำให้เจ้าได้แล้ว

ที่แนบมาด้วยเป็นหนังสือหย่า ในเมื่อวันนี้ข้าทอดทิ้งเจ้า นับจากนี้ไป
เจ้าไม่จำเป็นต้องนึกถึงข้าอีก เจ้าเป็นสตรีอ่อนหวานรูปโฉมงดงาม หาก
วันหน้าพบเจอคนที่ดี สามารถแต่งงานใหม่ได้ เมื่อข้าได้รับรู้ย่อมรู้สึก
วางใจ มอบคำอวยพรให้เจ้าจากแดนไกลเช่นกัน จดหมายจบลงที่ตรงนี้

• ข้าพเจ้า... ฉนวนดักกินไคร 3

ขอให้ภรรยาที่รักรักษาตัวด้วย

จดหมายเขียนมือของโยวอัน วันที่สี่สิบเจ็ด เดือนแปด เวลายามใจว'

จดหมายของเผยโยวอันมีอยู่ด้วยกันทั้งหมดสองแผ่น

แผ่นหนึ่งก็คือเนื้อหาเหล่านี้ ส่วนอีกแผ่นเป็นหนังสือหย่า ซึ่งวันนั้น

เงินจยาผู้ীগมันเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยโยนทิ้งไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)